

РЕШЕНИЕ

№ 3015

гр. София, 02.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Д СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Здравка Иванова

Членове: Цветомира П. Кордоловска
Дачева
Десислава Ст. Чернева

при участието на секретаря Екатерина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Здравка Иванова Въззивно гражданско дело
№ 20211100505879 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение № II-75-222/09.06.2017 г. на СРС, 75 с - в, по гр. д. № 20943/2013 г. „И.Р.“ ЕООД, ЕИК **** е осъдено да заплати на Н. С. Н., ЕГН *****, на основание чл. 262, ал. 1, т. 4 КТ сумата от **4 699, 67 лв.**, представляваща допълнително трудово възнаграждение за положен извънреден труд в периода от 14.12.2010 г. до 19.10.2012 г., на основание чл. 261 КТ сумата от **449, 75 лв.**, представляваща допълнително трудово възнаграждение за положен нощен труд в периода от 14.12.2010 г. до 19.10.2012 г., на основание чл. 264 от КТ сумата от **315, 13 лв.**, допълнително трудово възнаграждение за положен труд в официални празници в периода от 14.12.2010 год. до 19.10.2012 год., ведно със законната лихва върху главниците от 16.05.2013 г. до погасяване на вземанията, а на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от **934, 27 лв.**, представляваща сбор от дължимите обезщетения за забавено изпълнение върху уважения размер на главниците по исковете с правно основание чл. 261 от КТ, чл. 262 КТ и чл. 264 от КТ за периода от 01.02.2011 год. до 01.12.2012 год. Страните са осъдени съразмерно за заплащане на разноски по делото.

С това решение исковете са отхвърлени, както следва : искът по чл. 262, ал. 1, т. 4 КТ - за разликата до пълния предявен размер от 5 669 лв., искът по чл. 261 КТ е отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 476 лв., а искът по чл. 264 КТ е отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 3 174 лв.

Допълнително решение № 20038251 от 10.02.2021 г. по същото дело, са оставени без уважение молбите на ищеца Н. С. Н. за допълване на основното решение по реда на чл. 250 ГПК, както и за изменение на решението по чл. 248 ГПК.

Основното решение № II-75-222/09.06.2017 г. се оспорва по въззивна жалба на ищеца Н. С. Н., чрез представителя му, в частите, в които исковите с отхвърлени до пълните предявени размери. Излага съображения, че са допуснати неточности в определените от СРС размери на дължимите възнаграждения за извънреден и нощен труд, както и за работа през официалните празници, като допуснатите от СРС експертизи не са изчислили правилно общият брой отработени часове и съдът е приложил неправилно нормите на чл. 264 КТ и чл. 262, т. 4 КТ. Сочи, че положеният труд през официалните празници, които се явяват и извънреден труд следва да бъдат заплатени веднъж по чл. 262, т. 4 КТ, и допълнително – с увеличението по чл. 264 КТ – с четворна надница. Излагат се съображения, че доклада по делото е бил непълен и не съдържал списък на всички правнорелевантни факти, които следва да се установят, както и указания, за кои от тях ищецът не сочи доказателства. Моли да се отмени решението и исковите да се уважат в предявените пълни размери. Претендира разноски.

Тази въззивна жалба се оспорва от ответника „И.Р.“ ЕООД, чрез представителя му, в писмен отговор по реда на чл. 263 ГПК. Излага доводи, че поисканото увеличение на иска е недопустимо поради едновременно изменение на основаниято и петитума на иска. Касае се за недопустима промяна на фактите, с които ищецът свързва възникването и съществуването на спорното право. Сочи, че жалбата е неоснователна по същество. Поддържа, че както ищецът, така и СРС не са съобrazили, че за да е налице извънреден труд по чл. 143, ал. 1 КТ е необходимо разпореждане на работодателя, както и знание или липса на противопоставяне от негова страна. По делото не са събрани доказателства, че е имало разпореждане или знание на работодателя, че ищецът е полагал 24 часови смени. Дори да е поемал такива, те са били без знанието на работодателя, за което не се дължи заплащане на допълнително възнаграждение. Оспорва се твърдението, че за положен труд през официалните празници се дължи „четворна надница“, тъй като нормата на чл. 264 от КТ е ясна. Оспорва се искането за присъждане на разноски пред СРС, за които са представени доказателства едва след постановяване на решението. Моли да се остави жалбата без уважение и да се потвърди решението в отхвърлената част. Претендира разноски съгласно списък.

Решението № II-75-222/09.06.2017 г. се оспорва и от ответника „И.Р.“ ЕООД, чрез представителя му, в частите, в които исковите са уважени с доводи, че е необосновано, постановено в противоречие с материалния и процесуален закон и събраните по делото доказателства. Сочи, че исковите за заплащане на полаган извънреден, нощен труд и труд през официални празници не са доказани по основание и размер. Поддържа, че извънреден труд се полага с разпореждане на работодателя или с негово знание и мълчаливо съгласие, каквито не са налице в случая. Знанието не се предполага. Излага доводи, че не е установено каква е била продължителността на полагания от ищеца извънреден труд и за размера на часовете. Не се доказва през процесният период ищецът да е полагал такъв труд. Той е работил при сумирано работно време. Единственото доказателство за полагането е ССЧЕ, която е работила по графици, които не са представени по делото. Сочи, че работодателят не е водил нарочна книга за отчитане на извънредния труд. От доказателствата може да се приеме, че ищецът не е работил на 24 часови смени, а на 12 часови такива, за които му е изплатено дължимото възнаграждение изцяло. Вещото лице пред СРС е работило по задачи на ищеца, а от свидетелските показания е установено, че всички на паркинга са били на 12 часови смени, които са заплащани навреме. Установено е, че ищецът е

замествал болният си брат по техни вътрешни уговорки и ако е работил извънредно поради тази замяна, не му се дължи допълнително възнаграждение. Поддържа се още, че за нощен труд и този, полаган по време на официалните празници, на ищеца е изплатено цялото дължимо възнаграждение, което се установява от ССЧЕ. От проверката на ИАИТ не се установява да е имало нарушения при работодателя. Моли да се отмени решението в оспорените уважителни части, като се отхвърлят изцяло исквете. Претендира разноски в производството съгласно списък.

Въззиваемата страна - ищеца Н. С. Н., чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата в писмен отговор в срока по чл. 263 ГПК. Поддържа, че решението е законосъобразно в оспорените части и постановено, в правилно приложение на материалния закон и процесуалните правила. Основателно СРС е приел, че ищецът е полагал извънреден и нощен труд, както и труд по време на официалните празници, който не е бил заплащан от работодателя. Съдът е обсъдил всички събрани по делото писмени и гласни доказателства в цялост и основателно е уважил исквете за заплащане на допълнително възнаграждение за извънреден и нощен труд и такъв през официалните празници. Сочил, че е без значение обстоятелството, дали работодателят е издал изрична писмена заповед за полагането на извънреден труд, както и че не е отчитал този труд в специална книга по чл. 149 КТ, като от значение е единствено дали такъв труд е реално полаган. Излага доводи, че работниците са полагали извънреден труд, със знанието и без противопоставянето на работодателя, заради установените 24 часови работни смени на паркинга и отсъствие на работници поради отпуск по болест. От свидетелските показания по делото е установено безспорно, че смените са били 24 часови още преди процесния период, като се е почивало по 72 часа. По тези и допълнителни съображения моли да се остави без уважение жалбата като се потвърди решението в оспорените от ответника части.

Подадена е и трета въззивна жалба от ищеца Н. С. Н., чрез представителя му, срещу допълнителното решение № 20038251 от 10.02.2021 г. по същото дело, с което са оставени без уважение молбите на ищеца за допълване на основното решение по реда на чл. 250 ГПК, както и за изменение на решението по чл. 248 ГПК. Поддържа, че с молба от 04.12.2014 г. е направено увеличение на всички иски на общо 16 450 лв., което съдът е допуснал по чл. 214 ГПК. В решението си обаче СРС е пропуснал да се произнесе по изменения размер на възнаграждението за извънреден труд по чл. 262, ал. 1, т. 4 КТ. Сочил, че по този иск съдът се е произнесъл само по първоначалния размер на иска, без да съобрази направеното от ищеца увеличение. В тази част претенцията не е нито уважена, нито отхвърлена. Поради това се поддържа, че незаконосъобразно искането за допълване на решението е отхвърлено. Неоснователно е отхвърлена и молбата за изменение на решението в частта по разноските по чл. 248 ГПК. Моли да се отмени допълнителното решение и молбите да се уважат.

Ответникът „И.Р.“ ЕООД, чрез представителя си, оспорва жалбата в писмен отговор по реда на чл. 263 ГПК. Поддържа, че решението е законосъобразно и не страда от посочените в жалбата пороци. Неоснователно ищецът твърди, че претенцията му не е „нито уважена, нито отхвърлена“, тъй като съдът е посочил размерът, за който уважава иска по чл. 262, ал. 1, т. 4 КТ, а именно – 4 699, 67 лв. Посочено е още, че искът се отхвърля до пълния предявен размер от 5 669 лв., вместо до 12 800 лв., като в този случай става въпрос за допуснатата техническа грешка в изписаната сума. Излагат се доводи, че тази грешка не влияе на формираната воля на съда относно уважената част от иска и би могла да се отстрани по реда на чл. 247 ГПК, а не по реда на чл. 250 ГПК. Поправянето на акта не означава, че съдът следва да промени и изводите си

относно присъдените по делото разноски по чл. 248 ГПК. Искането за изменение на решението по разноските е неоснователно, понеже е недопустимо да се уговаря адвокатско възнаграждение едва след постановяване на решението. Моли да се остави жалбата без уважение и да се потвърди допълнителното решение.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и след преценка на доказателствата по делото по реда на въззивната проверка, приема за установено следното :

С основното решение № II-75-222/09.06.2017 г., на 75 с - в, по гр. д. № 20943/2013 г. СРС се е произнесъл по обективно съединени искове с правно основание чл. 150 КТ, вр. с чл. 262, ал. 1, т. 4 КТ, чл. 261 КТ и чл. 264 КТ и по чл. 86, ал. 1 КТ - за заплащане на възнаграждение за нощен труд и извънреден труд в почивни дни и по време на официални празници и лихви за забава върху него.

С допълнително решение № 20038251 от 10.02.2021 г. по същото дело, съдът е оставил без уважение исканията на ищеца по чл. 250 ГПК и чл. 248 ГПК.

Според уредените в чл. 269 ГПК правомощия на въззивния съд, той се произнася служебно по валидността на цялото решение, по допустимостта в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Съдът се произнася служебно и за констатирани нарушения на императивните материалноправни норми.

И двете оспорени решения са валидни и допустими, като при постановяването им не са допуснати нарушения на императивни материалноправни норми.

От фактическа страна между страните не се спори и се установява, че са били в правоотношение по трудов договор № 10018/13.12.2010 г., по което ищецът е заемал длъжността „работник, паркинг“.

Според трудовият договор работното време на ищеца е 8 часа, седмично 40 часа. С подписване на допълнителното споразумение от 01.01.2011 г., страните са изменили размера на трудовото възнаграждение и работното време, като са уговорили, че същото ще се изчислява сумарно - т. 6 от споразумението.

Страните са уговорили двусменен режим на работа - дневна и нощна смяна по 12 часа при пълно работно време - раздел V, т. 5. 2 от приетата пред СРС длъжностна характеристика.

Предвид така установените факти обосновано СРС е приел, че за периода от 14.12.2010 г. до 01.01.2011 г. работното време на ищеца е отчитано подневно, а след 01.01.2011 г. до прекратяването на трудовия договор на 19.10.2012 г., работодателят е въвел сумарно изчисляване на работното време при двусменен режим на работа - дневна и нощна смяна на 12 часа.

Ищецът твърди, че е полагал труд при 24 - часови работни смени за процесния период, в нарушение на императивната разпоредба за максималната продължителност на смяната от 12 часа - чл. 142, ал. 4 КТ.

Въззивният съд споделя изводите на СРС относно доказателствената стойност на представените от ищеца „графици“, „таблици“, „разяснения“, „отчети“, които по естеството си са частни документи, съставени от ищеца и неподписани от ответника или от другите лица, работещи на същия обект. Поради това те не разполагат с доказателствена стойност за посочените в тях обстоятелства.

Също така представеното копие от водената на паркинга касова книга не установява продължителността на работните смени, само доказва, че ищецът е полагал труд през процесния период.

Във връзка със спорният въпрос - за продължителността на смените на работниците в паркинга през процесния период – 14.12.2010 г. – 19.10.2012 г., страните са ангажирали гласни доказателства чрез показанията на свидетелите на ищеца И.Х.Т. и Н.Н.У. и на ответника - Ц.И.М. и Г.Б.С.. Според първите ищецът е полагал труд при 24 – часови непрекъснати смени, а според вторите - при 12 -часови смени.

Според свидетелите на ищеца И.Т. и Н.У., двамата на същата длъжност като ищеца, на паркинга се е работило по 24 часа и след това се е почивало 3 дни. Застъпвало се е в 8. 00 ч. до другата сутрин в 8. 00 часа. След проверката на „Инспекцията по труда“ се е преминала на 12 часови смени. Четирима служители са се редували независимо от събота и неделя и официални празници. Това се били И.Х., Н.У., Н. Н. и Х. Н. – брат на ищеца. Работниците са се замествали, ако се е налагало някой да излезе в отпуска или болничен. Н. и Х. са се замествали по принцип при нужда. Според тези свидетели се е полагал нощен труд от 20. 00 часа до 6. 00 часа, смените са били от 20. 00 ч. до 8. 00 часа, а дежурствата са се отчитали в касова книга.

Според втората група свидетели на ответника Ц.М., управител на дружеството и Г.С. – работник паркинг, работното време е било на 12 часови смени - от 8 часа вечерта до 8 часа сутринта. Свидетелят М. поддържа, че не е имало разпореждане от работодателя за работа на 24 часови смени. Всеки от служителите е давал дневни и нощни дежурства, възнагражденията са изплащани в срок.

Свидетелят Сугарев също потвърждава, че се е работило на 12 часови дежурство, като се е застъпвало в 8. 00 ч. вечерта до сутринта в 8. 00 часа, включително и през почивните дни и празниците, тъй като паркингът е работил 24 часа.

В съответствие с процесуалния закон съдът не е кредитирал показанията на свидетелите на ответника Ц.И.М. и Г.Б.С., тъй като по въпроса за продължителността на смените показанията на първия, като управител на дружеството, не са непосредствени, той не е бил всеки ден на паркинга, а свидетелят Сугарев е бил назначен на длъжността „работник паркинг" едва от 2012 г., т. е. няма непосредствени впечатления за целия процесен период от 2010 г.

На следващо място, обосновано съдът е кредитирал показанията на свидетелите на ищеца И.Х.Т. и Н.Н.У. относно продължителността на смените на работа, тъй като тези свидетели са заемали същата длъжност като ищеца „работник паркинг“, показанията им касаят целия процесен период и са резултат от непосредствените им възприятия.

Освен това показанията на свидетелите на ищеца кореспондират с писмените доказателства, както с изготвени справки от ответника за съответния месец с отработени дни и копията от касовата книга, така и с приетите по делото заключения на СГрЕ и ССчЕ.

При така установените факти, като съобрази доводите на страните във въззивното производство, съдът намира следното :

В практиката на съдилищата последователно се приема, че за да възникне парично вземане за извънреден труд, е необходимо да са съществени следните материалноправни предпоставки: работодателят да е възложил изпълнение на трудовите задължение на работника или служителя извън уговореното работно време или той мълчаливо да е допуснал полагането на труд извън установено по трудовото правоотношение работно време и работникът и служителят ефективно да е престириал своята работна сила съгласно нарежданията на работодателя извън установеното в трудовия договор работно време. Задължението на работодателя да заплати трудово

възнаграждение при полагане на извънреден труд представлява насрещната престация за извършената от работника или служителя работа по трудово правоотношение. Ако съдът установи, че е положен извънреден труд и не е платен, ще следва да присъди възнаграждение за него, на основание чл. 150 КТ. (В този смисъл решение № 103 от 27.07.2012 г. по гр. д. № 299/2011 г., ГК, IV ГО на ВКС).

С решение № 288/24.06.2011 г. по гр. дело № 1625/2010 г. на ВКС, III г. о., също е прието, че с КТ е установен принцип положеният извънреден труд да се заплаща с установено по императивен начин диференцирано заплащане, съгласно разпоредбите на чл. 262 и чл. 263 КТ.

Според решение № 14 от 27.03.2012 г. по гр. д. № 405/2011 г., г. к., IV г. о. на ВКС, „във всички случаи на работа - и при нормиран и при ненормиран работен ден, през официалните празници положеният труд се заплаща според уговореното, но не по малко от **удвоения размер** на трудовото възнаграждение, определено по трудовия договор (чл. 262, ал. 1, т. 3 и чл. 263, ал. 2 КТ). Така че, няма значение дали се касае за извънреден труд или не (чл. 264 КТ).

Положеният нощен труд също се заплаща с увеличение, съгласно нормата на чл. 261 КТ.

Във връзка с доводите на ответника в жалбата, че за ищеца не е възникнало право да получи възнаграждение за извънреден труд, тъй като не е спазена процедурата, предвидена при работодателя за издаване на заповед и за отчитане на такъв труд, следва да се посочи, че ВКС последователно приема в практиката си, че доказването на полагането на извънреден труд в рамките на съдебното производство се извършва с всички доказателствени средства - писмени, гласни /свидетелски показания/, заключения на вещи лица и др. За положения извънреден труд с е дължи заплащане на увеличено трудово възнаграждение, независимо дали работодателят е водил специална книга за отчитане на извънредния труд и дали е издал специална заповед, с която да възложи на работника полагането на извънредния труд. Неводенето на специална книга за положена извънреден труд, съгласно изискването на чл. 149 КТ не може да има за последица отхвърлянето на претенцията за извънреден труд ако останалите данни по делото обуславят несъмнен извод, че такъв труд е полаган. (в този смисъл решение № 120 от 24.07.2015 г. по гр. д. № 6446/2014 г., г. К., III Г. О. на ВКС).

В практиката ВКС приема, че „за времето, през което се полага извънреден труд, се заплаща трудово възнаграждение според времетраенето или според изработеното. Това зависи от прилаганата, според сключения трудов договор система на заплащане на труда. Независимо какви условия на работно време и почивки ще приеме съдът, ако установи, че с оглед приложимите за случая правила е положен извънреден труд и той е останал неплатен, следва да присъди възнаграждение за него, на основание чл. 150 КТ.“ (решение № 103 от 27.07.2012 г. по гр. д. № 299/2011 г., г. к., IV г. о. на ВКС)

Въпрос на приложима материално правна норма е преценката за относимата хипотеза - чл. 262 КТ, 263 КТ или 264 КТ.

Във връзка с възраженията на ответника по неговата жалба, че ищецът е работил на ненормирано работно време и не му се дължи възнаграждение за извънреден труд, съдът намира следното :

От общата норма на чл. 262, ал. 1 КТ следва, че при нормиран работен ден възнаграждение за извънреден труд, освен за официалните празници и за почивните дни, се заплаща и за положения такъв в работните дни, според уговореното.

Съгласно нормата на чл. 263, ал. 1 КТ, когато става въпрос за работа при

ненормиран работен ден, за извънреден труд положен в работни дни, не се заплаща отделно трудово възнаграждение и увеличение върху него, понеже времето се компенсира с допълнителен платен годишен отпуск, който не може да е по - малък от 5 - работни дни съгласно чл. 156, т. 2 КТ – чл. 139 а, ал. 7 КТ.

За положен извънреден труд през дните на седмичната почивка и на официалните празници обаче, и при работа на ненормиран работен ден, се заплаща възнаграждение за извънреден труд на общо основание по чл. 262 ал. 1 КТ. (според чл. 263, ал. 2 КТ).

От съпоставката на двете норми следва, че и при ненормиран и при нормиран работен ден се дължи възнаграждение за извънреден труд, положен в дните на седмичната почивка и на националните празници (аргумент от чл. 263, ал. 2 КТ).

В обобщение на изложеното, при установено полагане на извънреден труд съгласно чл. 150 КТ, във вр. с чл. 262 КТ с всички допустими от закона доказателствени средства, работодателят дължи заплащане на възнаграждение в увеличен размер.

От обсъдените писмени и гласни доказателствата в съвкупност, включително заключението на ССЧЕ и свидетелските показания се установява непротиворечиво, че ищецът е работил по график с определено времетраене от 24 часа в работни дни, в събота и неделя, през нощта и през официалните празници, със знанието и без противопоставянето на работодателя.

По отношение полагането на нощен труд в жалбата не са изложени конкретни съображения от ответника, но съдът намира, че полагането на такъв труд също се установява от съвкупната преценка на гласните и писмени доказателства. Предвид изложеното до момента, съдът споделя изводите на СРС, че главните иски са доказани по своето основание.

Във връзка установяване размерите на дължимото възнаграждение за положения от ищеца извънреден труд, по време на делнични, почивни дни и официални празници, както и нощен труд през процесния период, пред СРС е прието заключението на основна и допълнителна ССЧЕ.

Въззивният състав споделя изводите на СРС, че следва да се възприеме заключението на вещото лице по основната ССЧЕ, която е посочила какви суми за извънреден, нощен и труд през официалните празници не са изплатени на ищеца, като са съобразени ведомостите за заплати, Правилника за вътрешния трудов ред, касовите книги на паркинга, с отбелязаните дежурства на ищеца, както и обстоятелството, че с допълнително споразумение № 69/01.11.2011 г. към трудовия му договор е уговорено сумирано изчисляване на работното време по чл. 142 КТ. Според тази експертиза за периода 15.12.2010 г. – 30.10.2012 г. на ищеца е начислено БТВ в размер на 12 139, 42 лв., като за същият период той е дал 177 бр. дежурства. При работа на 24 часови смени отработените часове възлизат на 4 248 часа. От тях 2 832 часа за дневни и 1 416 часа нощни, при ставка 0, 25 лв./час за нощен труд.

Допълнителното заключение е отговорило по задачите на ищеца да посочи какъв е размера на дължимото възнаграждение за извънреден, нощен труд общо за периода, без да се взема предвид какво е изплатено на ищеца, поради което съдът намира, че то не следва да се съобразява.

От основното заключение се установява, че за положен 888 часа извънреден труд през процесния период 14.12.2010 г. - 19.10.2012 г., при сумарно изчисляване на работното време, е останало неизплатено възнаграждение в размер на 4 699, 67 лв., до

която сума СРС е приел искът за основателен и го е уважил.

По иска за заплащане на нощен труд по чл. 261 КТ, съдът намира следното :

Съгласно чл. 8 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, в редакцията действаща през процесния период, за всеки отработен нощен час или за част от него между 22, 00 ч. и 6, 00 ч. на работниците и служителите се заплаща допълнително трудово възнаграждение за нощен труд в размер не по-малък от 0, 25 лв., независимо от вида на трудовия договор (само дневни, нощни или смесена работа); начина на отчитане на работното време (подневно или сумирано); системата на заплащане на труда; вида на работните смени (смесени с дневна и нощна продължителност или само нощна). Ето защо, няма значение, че при сумирано отчитане на работното време нощните часове се превръщат в дневни. Посочената в чл. 9 от сега действащата Наредба методологията е само с оглед установения по законодателен път начин за отчитане на нормата фактически положен труд. Тези разпоредби се прилагат едновременно с правилата за заплащане на нощния труд, т. е. при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент 1, 143 и за същите тези нощни часове се заплаща и допълнително трудово възнаграждение за нощен труд.

Както се посочи и по – горе, според основната ССчЕ дължимото увеличено възнаграждение за нощен труд е в размер на 462 лв., за която сума искът основателно е уважен, като е **отхвърлен** за разликата до предявения размер от 476 лв. **(съобразно допуснатото от съда изменение по чл. 214 ГПК.)**

По иска за заплащане на допълнително възражажение по чл. 264 КТ за официалните празници, съдът намира следното :

Тази разпоредба предвижда задължение за работодателя да заплати труда, положен от работника или служителя в дните на официални празници, независимо дали представлява извънреден труд или не. Заплащането е определено като удвоения размер на трудовото му възнаграждение.

От заключението на ССчЕ се установява, че ищецът е положил 144 часа труд по време на официални празници, за което му се дължи сумата от 507, 10 лева, но ответникът е начислил и изплатил на работника допълнително възнаграждение за положен труд в дните на официални празници в размер на 191, 97 лв., поради което искът основателно е уважен за сумата от 315, 13 лв. и **отхвърлен** за разликата до пълния предявен размер от 3 174 лв. **(съобразно допуснатото от съда изменение по чл. 214 ГПК.)**

По исквете за лихвите за забава по чл. 86, ал. 1 КТ, съдът намира следното:

Относно това вземане не са изложени конкретни съображения нито във въззивната жалба на ищеца, нито в тази на ответника.

Следва да се посочи, че доколкото вземането за заплащане на увеличения размер на трудовото възнаграждение за положен извънреден, нощен и труд по време на официалните празници е част от трудовото възнаграждение и заплащането му с дължи в сроковете за заплащане на трудовото възнаграждение, съгласно чл. 270, ал. 2 КТ. Поради това, изпадането на работодателя в забава не е обвързано от изпращане на покана - арг. чл. 84, ал. 1, изр. 1 ЗЗД.

Размерът на дължимата лихва за забава за процесния период върху неизплатените суми, съгласно съдебно-счетоводната експертиза възлиза на 934, 27 лв.

В случая СРС е констатирал, че исковете за лихва за забава е предявен в глобален размер на 795, 88 лв. за всички неизплатени в срок допълнителни възнаграждения, без да е допускано изменение на исковете. В мотивите на решението, съдът е изложил съображения, че това е размерът, за който искът следва да се уважи. **При допусната техническа грешка обаче, в диспозитива на решението искът е уважен за 934, 27 лв.** Въззивният състав намира, че става въпрос за очевидна фактическа и техническа грешка при изписване на сумата в диспозитива, а не за неправилно формирана воля на съда. **Тази грешка може да се отстрани по реда на чл. 247 ГПК - безсрочно от съда по искане на страната или по негов почин.**

Доколкото решаващите изводи на СГС като цяло съвпадат с тези на първоинстанционния съд, решението в оспорените уважителни и отхвърлителни части следва да се потвърди, като постановено при правилно приложение на материалния и процесуален закон.

Относно жалбата на ищеца Н. С. Н. срещу допълнителното решение № 20038251 от 10.02.2021 г. по 75 с - в, по гр. д. № 20943/2013 г., с което са оставени без уважение молбите му за допълване на основното решение по реда на чл. 250 ГПК, както и за изменение на решението по чл. 248 ГПК, въззивният състав намира следното :

По чл. 250 ГПК за допълване на основното решение, СРС е приел, че не са налице основания за допълване на решението, понеже се е произнесъл по същество по размерите, които е приел за доказани, а що се отнася до отхвърлената част от исковете, в тази част не е необходим нарочен диспозитив.

Относно съображенията по това решение, поддържани в жалбата на ищеца, въззивният състав констатира, че действително с определение от съдебно заседание на 26.03.2015 г. съдът е допуснал изменение на исковете като от общо предявеният **размер от 6 408 лв.** за периода 14.12.2010 г. – 19.10.2012 г., в това число : възнаграждение на извънреден труд от 5669 лв., за нощен труд от 354 лв. и за труд в официалните празници от 385 лв., **на общо 16 450 лв.,** както следва : за извънреден труд 12 800 лв., за нощен труд – 476 лв. и за труд през официалните празници – 3 174 лв.

Според диспозитива на основното решение, исковете са отхвърлени над уважението размери до предявените, както следва : искът по чл. 262, ал. 1, т. 4 КТ (за извънреден труд) - за разликата до пълния предявен размер от 5 669 лв., искът по чл. 261 КТ (за нощен труд) е отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 476 лв., а искът по чл. 264 КТ (за труд през официалните празници) е отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 3 174 лв.

Следователно е допусната техническа грешка в изписването на сумата за която е предявен искът по чл. 262, ал. 1 КТ, след допуснатото от СРС изменение – **вместо правилната сума от 12 800 лв. е изписана първоначалната сума от 5 669 лв.** Това обстоятелство не налага допълнително произнасяне на съда по реда на чл. 250 ГПК, както е приел СРС.

Възраженията на ответника в отговора на въззивната жалба по този въпрос са основателни. Отново се касае за очевидна техническа грешка при изписване на сумата в диспозитива, а не за липса на изразена от съда воля по иска. **Тази грешка може да се отстрани по реда на чл. 247 ГПК - безсрочно от СРС по искане на страната или по негов почин, но не налага допълнително произнасяне по реда на чл. 250 ГПК.**

Предвид изложеното, въззивната жалба на ищеца срещу допълнителното

решение е неоснователна в тази част.

Неоснователна е и въззивната жалба на ищеца за изменение на основното решение в частта по разносните реда на чл. 248 ГПК.

В основното решение СРС е изложил мотиви за размера на присъдените в полза на ищеца разноски, като е разгледал и обсъдил всички разноски, за които са представени доказателства пред съда за реалното им извършване до момента на приключване на устните състезания пред тази инстанция. Съдът е съобразил изхода от спора и размерите на уважените претенции.

В случая съдът не е присъдил разноски на ищеца за адвокатско възнаграждение, тъй като не са ангажирани доказателства адвокатското възнаграждение да е заплатено до приключване на устните състезания по делото (арг. от ТР № 6/2012 от 06.11.2013 год. на ВКС, ОСГТК). В представения към исковата молба договор за правна защита и съдействие не е уговорено такова възнаграждение за първата инстанция. Реалното заплащане на възнаграждението не може да се удостоверява след приключване на устните състезания в съответната инстанция. Поради изложеното, основателно СРС е приел молбата за изменение на разносните за неоснователна и я е оставил без уважение.

Въззивният състав не намира основание за промяна в изводите на СРС по този въпрос, поради което допълнителното решение № 20038251 от 10.02.2021 г. по 75 с - в, по гр. д. № 20943/2013 г., с което са оставени без уважение молбите му за допълване на основното решение по реда на чл. 250 ГПК, както и за изменение на решението по чл. 248 ГПК, също следва да се потвърди.

По разносните пред СГС :

С оглед изхода от спора - доколкото жалбите и на двете страни няма да бъдат уважени, разносните за тази инстанция следва да останат в тежест на страните, както са направени.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № II-75-222/09.06.2017 г. на СРС, 75 с - в, по гр. д. № 20943/2013 г., в частите, в които . „И.Р.“ ЕООД, ЕИК **** е осъдено да заплати на Н. С. Н., ЕГН *****, на основание чл. 262, ал. 1, т. 4 КТ сумата от **4 699, 67 лв.**, представляваща допълнително трудово възнаграждение за положен извънреден труд в периода от 14.12.2010 г. до 19.10.2012 г., на основание чл. 261 КТ сумата от **449, 75 лв.**, представляваща допълнително трудово възнаграждение за положен нощен труд в периода от 14.12.2010 г. до 19.10.2012 г., на основание чл. 264 от КТ сумата от **315, 13 лв.**, допълнително трудово възнаграждение за положен труд в официални празници в периода от 14.12.2010 год. до 19.10.2012 год., ведно със законната лихва върху всички главници от 16.05.2013 г. (подаване на исковото молба) до погасяване на вземанията, а на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от **934, 27 лв. (вместо правилното 795, 88 лв., при допусната техническа грешка)**, сбор от дължимите обезщетения за забавено изпълнение върху уважените размери на главниците по исковете с правно основание чл. 261 от КТ, чл. 262 КТ и чл. 264 от КТ за периода от 01.02.2011 год. до 01.12.2012 год., както и в частите, в които исковете са **ОТХВЪРЛЕНИ**, както следва : искът по чл. 262, ал. 1, т. 4 КТ - за разликата до пълния предявен размер от 5 669 лв. (**вместо**

правилното 12 800 лв. при допусната ОФГ по чл. 247 ГПК), искът по чл. 261 КТ е отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 476 лв., а искът по чл. 264 КТ е отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 3 174 лв. и в частта по разностите.

ПОТВЪРЖДАВА допълнително решение № 20038251 от 10.02.2021 г. 75 с - в, по гр. д. № 20943/2013 г., с което са оставени без уважение молбите на ищеца Н. С. Н. за допълване на основното решение по реда на чл. 250 ГПК, както и за изменение на решението в частта по разностите - по чл. 248 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване, пред ВКС в едномесечен срок от получаване на съобщенията до страните, че е изготвено само в частта, по исковете по чл. 262, ал. 1, т. 4 КТ- за възнаграждението за извънреден труд, по аргумент от чл. 280, ал. 3 ГПК.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване в останалите части – относно исковете по чл. 261 КТ и чл. 264 КТ, на основание чл. 280, ал. 2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____